

Intrarea în grădiniță reprezintă un pas important atât pentru copil, cât și pentru părinți, un salt în dezvoltare ce presupune multe schimbări și eforturi de acomodare. Încercând să scriu despre acest moment sau, mai bine zis, despre această perioadă, mi-am dat seama că nu există o rețetă care să garanteze adaptarea rapidă a copilului la programul instituțional, așa cum nu există rețete în creșterea și educația copiilor în general.

Familia și căminul se extind acum cu spațiul grădiniței, colegii de grupă și profesorii. Acest salt în dezvoltare impune un proces de separare ce implică eforturi și consum atât din partea copilului, cât și din partea părinților.

Părinții pot pregăti dinainte terenul pentru a facilita integrarea copilului într-un mediu nou, cu reguli și exigențe diferite de cele de acasă. Pe lângă vizitarea și prezentarea grădiniței și a profesorilor, discuțiile despre activitățile pe care copilul urmează să le aibă în cadrul instituțional pot ajuta la creionarea unei reprezentări cât mai apropiate de realitate.

Întrucât și părinții au propriile griji, temeri și scenarii legate de ce urmează să se întâmple în grădiniță, este de înțeles ca și copilul să treacă printr-o experiență similară. Grădinița nu înseamnă doar copii, joacă și jucării, ci și un program de activități care nu este întotdeauna pe gustul tuturor copiilor. Este firesc să existe rezistențe pentru că grădinița introduce o experiență socială în care copilul se confruntă cu situații în care nu este în centrul atenției, cu situații ce implică așteptare și frustrare (așteaptă să-i vină rândul, așteaptă părinții, ora de joacă sau de muzică, educatoarea preferată). Mersul la grădiniță presupune respectarea unor reguli, impunerea unor interdicții și asumarea unor responsabilități. Prin urmare, disponibilitatea de a asculta și accepta temerile, problemele și nemulțumirile copilului legate de grădiniță, răbdarea, perseverența, amânarea impulsului de a demonta și anula grijile copilului sunt doar câteva dintre atitudinile care ar putea ajuta copiii în această perioadă.

Primele zile la grădiniță sunt grele pentru majoritatea copiilor. Despărțirile de dimineață nu trebuie prelungite cu îmbrățișări nesfârșite pentru că ele îngreunează separarea și nu fac decât să lungească suferința. Sunt părinți care doresc să stea o vreme cu copilul în clasă, măcar o săptămână, ca să facă tranziția mai ușoară. Din experiența mea, acest lucru nu-i ajută foarte mult pe copii, pentru că ei intuiesc faptul că va veni un moment în care părintele va pleca și trăiesc în permanență cu această grijă, neputând să se lase prinși de activitățile de la grupă sau de joaca celorlalți copii. După o oră sau două, când părintele (nu copilul!) este pregătit să plece, începe un alt travaliu de separare și totul o ia de la început. Multor educatoare le vine greu să lucreze sub ochii critici sau îngrijorați ai părinților, presiunea începerii unui nou an școlar fiind oricum suficient de mare. Disponibilitatea educatoarelor de a accepta părinți în clasă poate fi testată cu tact și, împreună cu acestea, se poate stabili o perioadă în care părintele să observe sau chiar să participe la rutina grupei respective.

Dacă în primele zile copilul este mai rezervat în relația cu educatoarea este întrucâtva firesc pentru că nicio relație importantă nu se construiește de azi pe mâine, ci ambii parteneri au nevoie de timp și răbdare, precum și de experiențe pozitive repetitive. Totodată, dacă vreunul dintre cadrele didactice nu este pe placul părinților, discuțiile și comentariile critice sunt de evitat în prezența copilului. Acestea vor crea confuzie și conflicte de fidelitate în mintea copilului și vor

face și mai dificilă adaptarea și integrarea lui în comunitatea de preșcolari.

Indiferent cât de mult își va iubi sau își va admira educatoarele, părinții rămân principalele modele de identificare și sursa primordială de afecțiune. Având acest lucru în minte, părinții vor putea suporta și gestiona mai ușor rivalitatea, concurența cu educatoarele, ajutând astfel copilul să se bucure de lucrurile bune pe care acestea i le transmit.

Chiar dacă este o perioadă dificilă, trebuie să ne aducem aminte că grădinița oferă un mediu stimulator și provocator în care copilul va învăța lucruri noi, își va putea dezvolta și demonstra creativitatea, își va însuși deprinderi noi și va căpăta noi modele de comportament. Prin urmare, grădinița este locul în care nevoile de socializare și educație ale copilului pot fi satisfăcute într-o manieră responsabilă, este locul în care copilul poate comunica, poate cere, poate refuza, poate pune în practică tot ce a învățat, cu diferența că face aceste lucruri în absența părinților, ceea ce reprezintă un pas extrem de valoros în drumul său spre independență.

Mădălina Lincă

Psiholog principal – psihoterapeut

Psiholog clinic specialist

madadinu@yahoo.com